

er altsaa Bygningsafgiften i og for sig mere end almindelig uretfærdig, og det er ikke heldigt at kopiere de Statter, som ere særlig uretfærdige eller upraktiske; men dertil kommer, at Bygningsafgiften dog har mange Modulationer. Der er dog Forskel paa Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, paa Forhus, Sidehus og Vaghus o. s. v. o. s. v., hvorimod denne Lov ganske ensartet lægger hele Afgiften, hele Skatten paa Bygningen efter Bygningsassurancen, og ganske ens over hele Landet. For at tage et Eksempel fra min egen Erfaring, som jeg selv har oplevet — hvad for øvrigt enhver kan indse — at de samme Bygninger kunne for en Virksomhed maafe give 30,000 Kr. i Overskud, og de samme Bygninger kunne give 30,000 Kr. i Underskud, ganske vist ikke i Længden (Munterhed); men, jeg har dog set det gaa adskillige Aar, og mange have vist oplevet, at det i lignende Tilfælde har gaaet i flere Aar, inden vedkommende har villet give sig. Disse Bedrifter kunne efter Lovforslaget ikke en Gang, naar de standses, slippe for denne Bygningsafgift. Nu skal jeg indrømme, at dertil kan Ministeren, og hvem der vil, svare: Det kan ændres, vi kunde finde os i en Ændring i saa Henseende; men selve Principet, at man beskatter efter en, om jeg saa maa sige, dødt Bærdi, Assurancen i Stedet for Udbyttet, det Princip kan man jo ikke forandre uden at forandre hele Loven. Det skulde glæde mig, om den højtærede Minister eller andre kunne berolige mig i saa Henseende, om der kunde findes Ændringer, som kunde gøre, at man dog fastholdt Principet, thi jeg indrømmer, at hvad man saa gør, faar man aldrig noget Princip gennemført, som ikke i visse Retninger vil virke ubeløst, og det er jo muligt, at ved at forandre det paa forfællig Maade Grundlaget kan bibeholdes, men saaledes som det er, forekommer det mig rigtignok, at det maa trænge til en stor Mængde Kettelser paa den ene eller den anden Maade, og jeg tilføjer, at jeg principmæssig er en Tilhænger af en Beskatning, efter Udbyttet af Ejendommen. Den prøver vist nok i Lusten som saa mange andre Reformere, og vil vist nok have store Vanskeligheder at kæmpe med, inden den en Gang bliver gennemført. Men jeg tror ikke, det er muligt i Tidens Løb at modsætte sig denne Reform, navnlig saaledes som Forholdene forandre sig i vor Tid, thi vel er det ingen Sag, naar Konjunkturerne stadig gaa op ad at blive ved gamle uretfærdige Beskatningsregler, men naar de gaa ned ad, saa mærker man, hvad det vil sige, at en Skattebasis er irrationel, og for-

langes Stat, hvor der intet Udbytte er, høj Stat af ringe Udbytte. Jeg tror ikke, man i Længden vil kunne beholde disse vilkaarlige Skattegrundlag, men maa komme til en Ansættelse af det virkelige Udbytte af det, der tjenes i og ved de forfællige Ejendomme. I Sverig har man det endog for Landejendommernes Vedkommende; dog habes ikke nogen Matrixel, som vi have, og ikke den Bonitering efter Bærdi, som vi maafe kunne hjælpe os med i en Del Aar endnu, skønt den er mangelfuld. Men her at ville begynde med en anden Skattebasis for alle de Ejendomme, som nu skulle drages med ind under Kommunalbeskatningen, som er endnu langt værre end Hartfornsgrundlaget, forekommer mig dog at have sine Betænklichkeiten. En Takstation efter Udbyttet foretages i Sverige hvert 3die Aar; det har ganske vist sine Ulemper, og der kan ste Vilkaarligheder, men Takstationen retter sig efter, om Ejendommen i den Tid er gaaet frem eller tilbage, om den kan drives med eller uden Udbytte, om Beliggenheden er blevet bedre ved Anlæg af en Station o. s. v. Forskellen mellem Ejendommene er ganske vist i en vis Forstand langt større i vort Naboland, de kunne ikke en Gang som vi have en ensartet Skattebasis, men selv hos os vilde en Udbyttebeskatning af Jorden i mange Henseender være et Fremstridt, og det er den, som man ogsaa i andre Henseender, over for Ol etc finder er den eneste rigtige.

Der er et andet Punkt, jeg gerne vilde nævne ved samme Lejlighed. Det er Beskatningen af Skovene. Jeg ved meget vel, at den ærede Finansminister har sine store Betænklichkeiten ved at røre ved dette Spørgsmaal, saa længe Fredskovsforpligtelsen hviler der paa, idet den ærede Finansminister mener, at der er begaaet en Vilkaarlighed mod Ejerne af Skovene, og den bør ikke forsøges ved, at man oven i Købet lægger dem Skatter paa, som om de vare fri, som om vedkommende Ejere havde fri Dispositionsret; men det forekommer mig dog ikke, at denne Paastand kan vedblive i det uendelige at opretholdes, og nu maa det dog erindres, at det snart er 100 Aar siden, at Fredskovsforpligtelsen er paalagt; og det maa erindres, at de kommunale Byrder i mange Henseender ere voksede saa overordentligt, at man ikke længere kan se bort fra, at hvor Skovene ere skattefri, fordi de enten intet Hartkorn have eller meget lidt, ere de til overordentlig Gæne for Kommunen i flere Retninger — selv om Staten vil vedblive at renoncere paa Stat af Skovene, hvorfor skulde saa Kommunerne gøre